

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady [C(2013) 5666, Dz.U. L 240, s. 27] w zakresie, w jakim odmawia on wpisania wymienionych w lit. A i D załącznika I instalacji oznaczonych identyfikatorem DE000000000001320 i DE-new-14220-0045 do przedłożonego Komisji przez Niemcy zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE wykazu instalacji objętych dyrektywą 2003/87/WE oraz odpowiadających im wstępnych rocznych ilości uprawnień do emisji, które względem tych instalacji należy bezpłatnie przyznać;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca zasadniczo podnosi następujące zarzuty:

— Zaskarżona decyzja w zakresie, w jakim została objęta skargą strony skarżącej, narusza przepisy dyrektywy 2003/87/WE oraz decyzję 2011/278/WE⁽²⁾. Ponadto decyzja jest niezgodna z zasadą proporcjonalności i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej. Nie jest też ona odpowiednio uzasadniona.

— W zakresie, w jakim odmowa bezpłatnego przyznania uprawnień względem instalacji skarżącej opiera się na tym, że w stosunku do nich dokonano ze strony Niemiec dodatkowego wstępnego przydziału bezpłatnych uprawnień jako kompensata z tytułu nadmiernych trudności, skarżąca podnosi, że decyzja 2011/278 — wbrew stanowisku Komisji — nie sprzeciwia się temu przydziałowi. W każdym razie w wyjątkowych przypadkach przydziału szczególnego w celu wyrównania nadmiernych obciążeń jako konsekwencji handlu emisjami wymagają gwarancje Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności prawa podstawowe wolności prowadzenia działalności gospodarczej i swobody własności oraz zasada proporcjonalności.

— W zakresie, w jakim odmowa bezpłatnego przyznania uprawnień względem instalacji skarżącej opiera się na tym, że w stosunku do nich dokonano ze strony Niemiec dodatkowego wstępnego przydziału bezpłatnych uprawnień dla celów produkcji koncentratu cynku w wielkich piecach skarżącej w oparciu o podinstalację z procesem emisji, skarżąca zarzuca niezgodność zaskarżonej decyzji z decyzją 2011/278 oraz niespójne i niedostateczne uzasadnienie decyzji.

— Wreszcie, skarżąca zarzuca, że naruszenie wymogów dobrej praktyki administracyjnej zgodnie z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Na etapie przygotowywania decyzji skarżącej nie stworzono żadnej możliwości do przedstawienia swojego stanowiska.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s.32)

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [notyfikowana jako dokument nr C(2011) 2772] (Dz.U. L 130, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2013 r. — Raffinerie Heide przeciwko Komisji

(Sprawa T-631/13)

(2014/C 31/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Raffinerie Heide GmbH (Hemmingstedt, Niemcy)
(przedstawiciel: Rechtsanwalt U. Karpenstein)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady (2013/448/EU, Dz.U. L 240, s. 27) w zakresie, w jakim w art. 1 ust. 1 w związku z lit. A załącznika I odmówiono wpisania skarżącej do wykazu zgodnie z art. 11 dyrektywy 2003/87/WE i odmówiono wstępnych rocznych ilości uprawnień do emisji, które powinny zostać bezpłatnie przyznane względem instalacji skarżącej oznaczonej identyfikatorem DE00000000000010;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący nieskorzystania ze swobody uznania

Skarżąca podnosi między innymi w tym kontekście, że unijny system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych nie wyklucza w odniesieniu do trzeciego okresu handlu (2013-2020) przydziałów w przypadkach wystąpienia szczególnych okoliczności i nie zwalnia Komisji przy jej decyzjach od uwzględniania praw podstawowych przedsiębiorstw oraz zasady proporcjonalności. Komisja to przeoczyła i tym samym w nieodpowiedni sposób zastosowała swobodne uznanie przyznane jej przez prawo unijne.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącej

Skarżąca podnosi w tym miejscu, że odmowa przydziału w odpowiedniej wysokości, o który wystąpiły właściwe władze krajowe narusza prawa podstawowe skarżącej wynikające z art. 17 i 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również zasadę proporcjonalności. Spodziewany przez skarżącą niedobór uprawnień do emisji prowadzi po jej stronie do ewidentnych nieproporcjonalnych trudności niezamierzonych przez dyrektywę 2003/87/WE. Stworzenie sytuacji przedstawiającej zagrożenie dla istnienia, jak w przypadku skarżącej, nie jest ani odpowiednie z punktu widzenia realizacji celów dyrektywy, ani konieczne czy proporcjonalne.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2013 r. — Arctic Paper Mochenwangen przeciwko Komisji

(Sprawa T-634/13)

(2014/C 31/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Arctic Paper Mochenwangen GmbH (Wolpertswende, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Kobes)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2013/448/Unii Europejskiej z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady [C(2013) 5666, Dz.U. L 240, s. 27] w zakresie, w jakim odmawia ujęcia instalacji o numerze DE000000000000563 wymienionej w lit. A załącznika I do przedłożonego Komisji zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE przez Niemcy wykazu instalacji objętych dyrektywą 2003/87/WE oraz odpowiednich tymczasowych rocznych ilości uprawnień do emisji, które powinny być przydzielone bezpłatnie tym instalacjom;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo, co następuje:

— Zaskarżona decyzja narusza w zakresie, w jakim podważa ją skarżąca, dyrektywę 2003/87/WE i decyzję 2011/278/UE (²). Ponadto decyzja ta jest niezgodna z zasadą proporcjonalności i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej.

— Decyzja 2011/278/EU nie stoi na przeszkodzie dodatkowemu tymczasowemu przydziałowi bezpłatnych uprawnień jako kompensaty z tytułu szczególnych trudności. W każdym razie gwarancje karty praw podstawowych, w szczególności podstawowe prawa swobody przedsiębiorczości i własności, oraz zasada proporcjonalności wymagają specjalnego przydziału w przypadku szczególnych trudności jako kompensaty z tytułu nadmiernych obciążeń w wyniku handlu uprawnieniami.

— W końcu skarżąca zarzuca naruszenie wymogów dobrej administracji zgodnie z art. 41 karty praw podstawowych. Przed podjęciem decyzji nie udzielono skarżącej możliwości zajęcia stanowiska.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).

(²) Decyzja Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [notyfikowana jako dokument nr C(2011) 2772] (Dz.U. L 130, s. 1).